

Învățăturile lui Gheorghe

Vrei să fii un Gheorghe original? Stai jos în bancă și ia aminte la lucrurile care contează și felul în care trebuie gestionate.

Text publicat în **Esquire România**, septembrie 2008

Interviu de Cristian Lupșsa

RADIO

Mișto. Frumos. Îl respect cel mai mult pentru că îmi sunt dator. Sunt om de radio.

Când îți spun cascadă la televizor, trebuie să ți-o arăt. S-o vezi. În ziar, trebuie să-i pun o poză. La radio, ți-o povestesc. Și mintea ta și-o imaginează atât de interesant încât ea inevitabil va deveni mai mișto decât cea de la televizor sau din ziar. E puterea minții tale. Tot ce zice individul ăla tu retransformi în cap imediat și crezi imaginile de care ai nevoie pentru a susține acel discurs. Sunt imaginile tale. Țasta e radioul. Tu-l faci, de fapt. În măsura propriei tale imbecilități sau străluciri, dar tu îl faci. Are capacitatea de a transmite mesaje într-un fel extrem de sofisticat. E mult mai rapid, e mai viu, e mai lipsit de bășini și oamenii care lucrează în radio sunt cei mai mișto oameni de pe piață.

Toate party-urile la care te vei duce vreodată... Dacă sunt party-uri de presa scrisă se vor lăsa cu beții îngrozitoare și vomă. Dacă sunt party-uri de televiziune se vor lăsa cu fițe îngrozitoare și vomă. Dacă sunt party-uri de radio, va fi și vomă, dar va fi și distracție. Sunt cei mai vii de pe toată piața. Cei mai vii, mai interesanți, mai amuzanți și mai autosuficienți. Autosuficienți nu în sensul negativ.

În radio se câștigă mai puțin. Își percep puterea mai puțin. Relația cu publicul e mai rapidă. Telefon: „Auzi băi, ești mai deștept că pui muzica asta?” Pam-pam. „Bă, mă-ta-i curvă” „Ba e ta e”. Tam-tam. În timp ce la televiziune lumina se pune în jos. Uitați-vă la acești oameni mici de înălțime filmați cu umbre mari. La radio nu merge. Dacă ești fraier, te mănâncă. Nici un analist nu rezistă la radio într-un *real show*. *With real people. Day by day.*

Îmi plăcea la consolă. Asta e o chestie pe care aş fi vrut-o întotdeauna în *live* în TV. Să-mi tai eu. Să dau eu drumul la sursă. Click-click. Microfon. Sunet. Mamă da' de câte ori le-aş fi tăiat microfonul. Ştii prostii ăştia care vorbesc fără să răspundă? Îi întrebi şi ei spun „este o întrebare foarte bună, dar trebuie să amintesc că...” În radio, îl tai. E *off!* E în afara discuţiei. Nu e pe temă. Nu despre asta discutăm. După ce i-ai dat 1-2-3, l-ai tăiat.

Tăiam şi-i tăiam microfonul. Îl tăiam. N-ai de gând să vorbeşti la subiect? Ai de gând să-ţi baţi joc de intelectul ascultătorilor mei? Ai de gând să-ţi târâi mai departe frustrările? Să-ţi faci războaiele? N-ai de gând să ai nici un fel de respect pentru oamenii mei? Te tai. Ieşi afară din studio! Ieşi afară din studio! Ieşi afară din studio acum. Ieşi în clipa asta. Ieşi afară din studio.

INSPIRAȚIE

Am învățat o grămadă de lecții deștepte. Lucram la un moment dat pentru un ticălos și mi se părea o mare prostie să-i dau din inventivitatea mea. Reflex, îți vine în cap gândul: campania asta nu e bine așa, ar fi bine așa, așa și-așa. Nu-i spun, nu-i spun, lasă să moară de foame. Să dea faliment căpcăunul. După care ideea revine.

Și mi-am dat seama că e ca un cep. Mi-am dat seama că dacă nu dai drumul, te blochezi. Trebuie să deschizi damigeana. Dacă asta ți-o fură, faci alta mai deșteaptă mâine, și peste două zile, și peste două săptămâni. Prin urmare, inspirația este tot timpul. Nu trebuie să-ți fie frică că ea se termină. În clipa în care te oprești pe o idee și nu vrei să-i dai drumul ca nu cumva să-ți fie furată sau prost executată, altele nu mai vin. Așa că dă-i drumul! O să vină altele. Sunt indivizi care vin la mine și spun: am o idee, vreau părerea ta, da' nu-ți spun că mi-o furi. Ieşi afară!

De ce ți-am zis de ideea mea cu postul TV unde jucătorii politici n-au voie? Doar e o idee strategică pe care chiar pot s-o vând unui client. *I don't care*. Fac alta. Plus că ideile tale aruncate pe piață nu se realizează tocmai pentru că ăia nu au viziunea necesară și le fac strâmb. Și asta îți convine pentru că se compară cu tine.

Lecția 2: E bine să stai cu ochii pe inventivitate. E bine să fii atent la ea. E bine să-ți auzi ideile. E bine să-i ascuți pe ceilalți. E bine să notezi. Nu-i rău deloc să notezi. ăsta e un lucru pe care l-am învățat cu greu. Cum adică? Eu sunt Gheorghe geniu – mie nu-mi trebuie. Et voilà. (Ia un caiet Moleskine negru de pe masă și-l răsfoiește). Vezi ce simplu este? „Dacă sunt bogat sunt

mârlan și prost și hoț, dacă ești sărac ești sincer, bun și cumsecade”. Corect sau nu? Notează-le. Fișează-le. Ține-le minte, băiete. Și nu renunța la ele. Dacă n-a mers aici, o să meargă altă dată. Sunt idei pe care le târâi după tine.

Eu târâi după mine, de exemplu, o imagine. Michael Flatley. Super produs comercial care a rupt în două omenirea și a făcut frumos la Irlanda. Eu târâi după mine Călușarii, produs ca show-ul lui Michael Flatley, cu „Tinerete fără bătrânețe” pe spate, ca story. Două elemente de unicitate românească perfect vandabile. Exceptional. Băieții ăia cu ȋtarii strânși pe fund. Ți zic eu că e dezastru. Călușul e foarte mișto. Asta e o idee pe care o tot târâi. Eu o văd. Știu cât de mișto e. Alții n-o văd. La un moment dat o s-o fac. Sau nu.

DUȘMANI

Sunt buni. Sunt buni. Țmi plac dușmanii. Mă motivează. Sunt competitiv și agresiv. Dă-mi dușmănie. Dă-mi dușmănie ca să am obiectul muncii. Să am focusul pe cineva și să am un rost. Dușmănie. Răzbunare. Nu sunt bun creștin. Răzbunare, dușmănie.

Dușmani mari, nu dușmani mici. Nu te cerți cu ăștia mici. Cu ăștia din stațiile de autobuz... Nah... Mari. La ăștia te duci. Ținte grele.

Unii dușmani de-ai mei sunt în continuare pe piață. Unora nu le spui numele că e bine să creadă că ai uitat de ei. Țstora căroră le spui numele nu-s așa importanți. Sunt *has been*. Sunt „am făcut-o, s-a terminat”. Năstase, de exemplu. Am terminat. E adevărat însă că dacă îl văd întorcându-se într-o poziție de putere undeva în țara asta românească, mă sui în avion și plec în Mongolia. În Ulan Bator.

LIBERTARIANISM

Cred că sunt singurul libertarian și singurul individ care pot să emit cuvântul ășta și singurul individ care găsesc cuvântul ășta ca având un soi de sens. Când vorbesc cu tipii de la PNL și în esența lor apare cuvântul liberal și ei ȋmi spun despre faptul că tipii care vin să manifesteze împotriva globalizării în România e bine să-și ia o mamă de bătaie la televizor... Când văd că apriori oamenii sar în brațele statului și-i dau lui dreptate împotriva individului... Cum adică să aibă dreptate *ab initio* într-o bătaie între un polițist și un civil, polițistul? Nu. Civilul!

Întotdeauna. Dacă tot e vorba să aducem un argument dincolo de limitele bunului simț. Iar cealaltă atitudine mă sperie. Mă îngrozește. Pentru că aia, aia este „vai ce dor ne e nouă de Ceaușescu.”

MIZERIILE COTIDIENE

Le eviți. Îți construiești o existență paralelă, riguroasă, pe lângă țară. Începe relativ simplu. Întâi îți dai copilul la o școală particulară. Întâi te gândești – s-o faci, să n-o faci. Băi da’ dacă-l dau la o școală particulară, n-o să fie tâmpit? Faci o comparație cu sistemul de învățământ românesc, te gândești, băi al dracu’ ce mult costă și plătești. Pentru că vrei educație și nu vrei să stea la ore și să învețe pe de rost că Eminescu e cel mai mare poet. Vrei să întrebe: „De ce e Eminescu cel mai mare poet? Pentru că eu cred că-i prost.”

Și atunci da, îl scoți din sistem și-l duci în altul. Între timp ai făcut o bubă și nu stai la coadă la spital. Suni la particulari și-ți faci abonament la un spital particular. Și tot în paralel nu-ți lași banii pe mâna lui statul român. Îi investești, îi pui repede într-un fond, apelezi la niște particulari, îți faci niște pensii.

Iarăși, treci pe lângă stat. Încontinuu încontinuu încontinuu.

Îți cumperi o casă într-o zonă unde ai suficient de mult spațiu ca să nu vină *ăia*. Îți delimitezi zonele. Îți pui bodyguard la poartă și-ți petreci toate concediile afară și începi să ai o existență paralelă. Și descoperi că n-ai nevoie de televizor, că nu dai doi bani pe vot și pe tot procesul politico-publicistico-electroral românesc, că oamenii pe care îi respecti îi respecti *face to face*. Vă întâlniți, vă uitați la filme și vorbiți de lucruri mișto, de care aveți chef să vorbiți. De genul: ce părere ai despre doctrina lui Obama? Vorbiți *shit* de care aveți chef. Vorbiți despre Myanmar, discutați despre implicațiile faptului că în China vor apărea 400 de milioane de chinezi adolescenți a căror masă critică va duce la un război. Că Pakistanul și cu India se află în situația asta. Că viitorul nostru trebuie să răspundă la marea întrebare – continuăm să consumăm sau începem să evităm ciclul? Îți pui întrebarea care e rostul tău ca ființă pe pământ și de unde dracu’ vine toată fandoseala asta cu amprente de carbon. Nu cumva e prostie a unor occidentali de doi lei? Ai ocupații! Ai ocupații. Faci lucruri interesante. Vorbești cu oameni care sunt pe măsura ta

și înțeleg lucrurile astea. Îți faci un doctorat în antropologie culturală în Italia (eu voiam, la asta mă gândeam când era vrăjeala cu plecare în Italia). Îți faci un doctorat în psihanaliză la Londra.

CURAJ

Curajul nu costă nimic. Încearcă și să vezi ce ușor îți iese. Încearcă când te oprește polițistul și vorbește urât cu tine să te dai jos din mașină și să spui: „Ia da-ți-mi dumneavoastră numărul sau cum vă cheamă și actele. Conform legii. Dă aici să văd eu”. Nu te costă nimic.

FAIMĂ

Îmi place. Îmi place foarte tare faima. E dulce. E îmbătătoare. E imbecilizatoare. Te tâmpește. Te face să crezi că ești buricul pământului, că ești etern. Am învățat multe. Am învățat umiliința faimei. Ești important atâta vreme cât ești la TV. Punct. Nu ești la TV, nu ești. Gagicile te vor mai repede. Faima e bună. Faima este *by product-ul* succesului momentan. Gloria e *by product-ul* succesului nemuritor, eroismul.

Io-s la faimă. Gloria o să fie... Ahhh, știu! Când în sfârșit o să iau Nobelul pentru literatură și o să-l refuz pentru că nu i l-ați dat lui Nichita Stănescu. O să fug în Panama și o să-mi petrec toată viața scriind o operă uriașă care în acea țară mai micuță va deveni mare pentru că voi deveni un scriitor mare de limbă spaniolă – un Nabokov importat –, care o să ia Nobelul cu o operă care nu va consta în nimic altceva decât în a înjura România. Un expat care fuge în altă țară, un Eugen Ionescu, și care-și dedică restul existenței să dea muie satului din care a plecat.

BANI

Importanți. Întotdeauna am lucrat pe bani. Întotdeauna am lucrat pe mulți bani. Nu mă mișc. Îmi pun niște prețuri... Sunt și vestit pe piață pentru această neobrăzare. Eu cred că trebuie să fiu plătit bine pentru ce fac. Produsul meu e un produs extrem de sofisticat și știu exact ce livrez. Recompensă clară și recunoaștere a valorii tale. E măsura pieței. E unde ne măsurăm. Rating, bani, contracte. Contractul meu e mai mare ca contractul tău. Contractul tău e mai mare ca

contractul meu. E ca la echipele de fotbal și între fotbaliști. Tot timpul vrei să fii cel mai bine plătit. Vrei să fii în Top 10. *Always*. Nu mi se pare nimic în neregulă.

Bani, în continuare, nu atât de importanți. Nu, nu ai bani să mă cumperi. Niciodată. Pe mine. Oricâți bani mi-ai pune pe masă. Nu mă cumperi. Și dacă mă enervezi, mă piș pe tine și pe familia ta. Oricând, la orice oră, în orice zi.

Bani nu înseamnă că ai dreptul să faci orice cu mine. Bani nu înseamnă că ești stăpânul sufletului meu. Bani înseamnă o relație în doi, în care eu îți dau ceva și tu-mi dai ceva. Niciunul nu-i șef. Niciunul nu-i cel mai șmecher. Suntem parteneri într-un proiect comun.

Eu știu ce înseamnă 1.000 de euro. Eu știu ce înseamnă 1.000 de dolari. Eu știu ce înseamnă 100 de dolari. Eram în fața blocului. Îmi mutam mașina. Un domn cu un Cielo mai hărtănit o parcase în curul meu. I-am zis: „bă e cam razna. Mă grăbesc și eu. Dacă eram un tâmpit și-ți îndoiam ușile cu picioarele că m-apucau dracii. Te rog frumos... Lalalalala.” Se uită la mine relaxat: „Și care-i problema? Coaja asta? E un căcat. 2.000 de euro. Maxim”.

Dacă-mi dai 2.000 de euro, acum îți fac 20 de flotări. Nu e nimic rușinos în chestia asta. Mi se pare chiar foarte OK. Ce vrei să fac pentru 2.000 de euro. Eu ție? Că tu văd că n-ai nici o problemă. Tu îi arunci. Vrei să-ți spăl mașina? Eu ți-o spăl. Ce mai vrei? Vrei să vin să-ți bat covoarele? Pentru 2.000 de euro? Foarte bine.

Asta apropo de bani mulți, apropo că sunt șmecher și nu lucrez decât pentru mulți bani. Dar 2.000 de euro sunt o grămadă de bani. Dacă voi sunteți atât de șmecheri, eu nu.

ADEVĂR

Există. Există, pe bune există. Și nu ne luăm cu sofismele cu fiecare are adevărul său, există oare Marele Adevăr, există Dumnezeu? Adevăr există. Și e important.

Eu nu mint. Nu mint cu atenție. Dacă îmi iei interviu și mă întrebi ceva, îți răspund. În show puneam numai întrebări la care eu aș fi răspuns. N-am pus niciodată o întrebare la care eu n-aș răspunde, pe care eu aș considera-o ofensatoare, jignitoare. Te întreb orice. „Zi, îți place să te masturbezi?” „Iiiiiiii, aaaaaaaa, cum îndrăznești să mă întrebi? Eu sunt un mare om politic.” Bine. Înțeleg răspunsul tău. Da' eu aș răspunde la întrebarea asta.

Adevăr. Îți dai seama exact care este măsura ta. Nici mai mult nici mai puțin. Să n-o hipertrofiezi. Să nu stai să te uiți să zici: atât de multă lume mă salută, prin urmare sunt atât de important, prin urmare sunt atât de deștept. Nu, astea sunt produse secundare. Oamenii te salută pentru că ești haios. Ceea ce e OK. Alții te salută pentru că te respectă. Iarăși OK. Și e bine să se întâmple asta. Dar nu înseamnă mai mult de ce ziceam. N-ai devenit poet. Nu ești înalt. N-ai părul în valuri pe umeri. Ești același individ. Slăbuț, cu început de chelie, cu înălțime medie.

Să te uiți în oglindă și să te măsoari în fiecare dimineață. Tu cu tine. Să încerci să nu fii rău, ticălos, meschin. Să nu minți. Să nu înșeli oameni. Nu muți oameni. Nu distrugi cariere datorită interesului tău. Nu distrugi indivizi pentru că tu calculezi greșit. Nu faci rău pentru că te-ai gândit tu că poate merge.

Adevăr? Adevărul este că nu suport oamenii care vorbesc urât cu femeile de serviciu. Îi urăsc. Iar board-urile de întreprinderi super șmechere în care directorășii vorbesc de femei cu fut, curve, pizdă, gagici, muiste... Mi se par extrem de neinteresante aceste adunări. Frustrați sexuali cu penisul mic în pantaloni cu scobitură. Găștile de băieți în media, energie, transporturi. Nu sunt oamenii cu care aș vrea să-mi petrec weekendul. Eu nu vreau să am de-a face cu ticăloși, cu mincinoși, cu hoți, cu oameni care vorbesc urât cu femeile de serviciu.

FAMILIE

Pa, nu discutăm. La revedere. Nu, pe bune nu discut astea. În afară de jenă, reținere, rușine... Pentru că asta nu-i subiect public. Mai sunt și într-o situație cretină și tâmpită ca să prevarichez despre familie. După 24 de ani am decis un alt drum așa că nu sunt cel care ar trebui acum să fie întrebat și să dea sfaturi.

VÂRSTĂ

Of, îmi aduc aminte... Domnu' doctor sunt mult mai puternic. Îmi fac penisul uite așa pe deș'te. Când eram mai mic, cu două mâini nu puteam să-l îndoi.

Pe bune, nu mai pot să fac ruperile alea. Să trag un concert de 72 de ore. Nu mai pot. Fizic. Mă îndoi, știi cum. Da' în rest, nu. La energie și la minte tot aia. Fizicul. Acolo simți. Nu mai suport muzica tare. Dacă dai muzica tare e ca și cum m-aș duce la muncă. Discotecă, concerte, toate

astea – nu mai poți. D-aia și era genial. Te sui ai într-o mașină și ardeai frate repede 400 de kilometri, făceai un trip, un disco, te băteai cu ăia la cârciumă, mâncai, dormeai dracu' știe pe unde, săreai într-un tren, te așteptau băieții. Heee... Nu mai pot.

LIBERTATE

Cel mai frumos. Singurul lucru important. Singurul lucru care te interesează. Am făcut revoluție de foame, frig și sărăcie. Iar la sărăcie intră sărăcia de libertate. E unul dintre lucrurile pe care le-am dorit. Noi am vrut să mâncăm, să ne fie cald și să fim liberi. N-a fost alt enunț în revoluția română mai important. Toate celelalte au fost după. „Jos comunismul”, „Trăiască capitalismul”. Singurul lucru. Singurul lucru pentru care merită să trăiești. Cu cât mai mult că am trăit în nelibertate atâta amar de vreme suntem obligați să avem grijă de ea. Mare grijă. Suntem obligați să reacționăm. România dacă n-o să fie atentă o să devină un stat polițienesc. Stupid și lipsit de orice dimensiune. Un procuror astăzi poate să distrugă pe oricine. Pe noi doi, acuma. Poate să ne distrugă pe viață. Dacă el vrea. Și știi că mulți vor?